

rer til kriminalitetskravet i den foreslåede bestemmelse i § 819, stk. 1, om efterlysning af allerede identificerede personer.

Stk. 3 indeholder en særlig udformning af proportionalitetsgrundsætningen svarende til reglen i retsplejelovens § 782, stk. 1, om indgreb i meddelelseshemmeligheden og § 792 e, stk. 1, om legemsindgreb.

Efter *stk. 4* tillægges politiet kompetencen til at træffe afgørelse om offentliggørelse af oplysninger som nævnt i stk. 1-2, hvilket svarer til den gældende, ulovfæstede retstilstand. Ved en eventuel senere tvist vil spørgsmålet kunne kræves forelagt for retten i medfør af retsplejelovens § 746, stk. 1.

Til § 819

Bestemmelsen regulerer politiets adgang til at anvende offentlige efterlysninger med henblik på at finde frem til en bestemt person, hvis identitet er politiet bekendt, som formodet gerningsmand, jf. nærmere pkt. 5 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Om de tilfælde, hvor der i forbindelse med en efterlysning alene sker offentliggørelse af signalement eller andre oplysninger, der er egnede til at fastlægge identiteten af en formodet gerningsmand, henvises til den foreslåede § 818.

Offentlig efterlysning af en allerede identificeret gerningsmand kan efter *stk. 1* gennemføres, såfremt der er »særlig bestyrket mistanke« om, at den pågældende har begået en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover. Der kræves altså en høj grad af sikkerhed for, at den, der efterlyses, også er gerningsmanden. Herudover foreslås som indikationsbetingelse, at offentlig efterlysning må antages at være af »afgørende betydning for strafforfølgningens gennemførelse eller for at forebygge yderligere lovovertrædelser af tilsvarende grovhed«.

Det følger af bestemmelsen i *stk. 2*, at der ved efterlysningen kan gives oplysninger om den påsigtede kriminalitet og om den sigtedes identitet, herunder navn, stilling og bopæl, ligesom der kan ske offentliggørelse af et fotografi af den pågældende.

Stk. 3 indeholder en særlig udformning af proportionalitetsgrundsætningen svarende til reglen i retsplejelovens § 782, stk. 1, om indgreb i meddelelseshemmeligheden og § 792 e, stk. 1, om legemsindgreb.

Stk. 4 indeholder en bestemmelse om kompetencen til at træffe afgørelse om offentlig efterlysning. Bestemmelsen indebærer, at det også i tilfælde, hvor der er spørgsmål om efterlysning af en person, hvis identitet er politiet bekendt, er politiet, der træffer afgørelse om at efterlyse. Lovforslaget svarer på dette punkt

til den gældende, ulovfæstede retstilstand. Det bemærkes herved, at der efter retsplejelovens § 746, stk. 1, er adgang til at forlange domstolsprøvelse af lovligheden af politiets efterforskningskridt.

Til nr. 24 (retsplejelovens kapitel 75 b)

Der er tale om en konsekvensændring, idet det gældende kapitel 75 b i retsplejeloven om beslaglæggelse skal ophæves som følge af, at reglerne om beslaglæggelse og edition foreslås samlet i retsplejelovens kapitel 74.

Til nr. 25 (retsplejelovens § 1002)

Bestemmelsen, der vedrører beslaglæggelse efter dom, foreslås ændret i konsekvens af ændringerne af retsplejelovens øvrige regler om beslaglæggelse.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 807 d, stk. 3, skal retten - samtidig med eller i tilslutning til domsafsigelsen - afgøre, hvordan beslaglagt gods skal anvendes til dækning af krav på sagsomkostninger, værdikonfiskation, bøde og erstatning.

Hermed er den væsentligste del af anvendelsesområdet for det hidtidige *stk. 1* bortfaldet. Da der imidlertid fortsat vil kunne opstå situationer, hvor der ikke eller ikke i tilstrækkeligt omfang - har været iværksat beslaglæggelse, men hvor der efter domsafsigelsen eller senere viser sig behov eller ikke hidtil kendte muligheder herfor, foreslås bestemmelsen opretholdt. Bestemmelsen vil således kunne anvendes, hvis politiet efter dommen træffer domfældte i besiddelse af et større pengebeløb. Bestemmelsen foreslås dog omformuleret på linie med § 802, stk. 2, således at også bødekrav og krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5, (værdikonfiskation) medtages. Om beslaglæggelse med henblik på konfiskation henvises i øvrigt til pkt. 2.3.3. i de almindelige bemærkninger.

Højesteret har i en kendelse af 17. juni 1997 - gengivet i *Ugeskrift for Retsvæsen 1997, s. 1162* - bestemt, at der efter de gældende regler om beslaglæggelse i retsplejelovens § 1002, stk. 1, jf. § 824, stk. 1, ikke er hjemmel til, at politiet kan foretage foreløbig beslaglæggelse til sikkerhed for sagsomkostninger, efter at dom er afsagt. Med den nye formulering af § 1002, stk. 1, vil der blive udtrykkelig hjemmel til, at politiet kan foretage en foreløbig beslaglæggelse, også efter at dom er afsagt. Det følger således af § 1002, stk. 1, at de foreslåede regler i retsplejelovens kapitel 74 om beslaglæggelse og edition skal finde tilsvarende anvendelse, efter at dom er afsagt. Den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 806, stk. 3, om politiets adgang til at træffe beslutning om beslaglæggelse